

Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 9 kwietnia 2018 r.
(OR. en)

7844/18

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2018/0076 (COD)**

**EF 104
ECOFIN 312
CONSOM 96
IA 89
CODEC 509**

PISMO PRZEWODNIE

Od: Sekretarz Generalny Komisji Europejskiej,
podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU

Do: Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Sekretarz Generalny Rady Unii
Europejskiej

Nr dok. Kom.: COM(2018) 163 final

Dotyczy: Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU
EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającego rozporządzenie
(WE) nr 924/2009 w odniesieniu do niektórych opłat za płatności
transgraniczne w Unii i opłat za przeliczenie waluty

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2018) 163 final.

Załącznik: COM(2018) 163 final

Bruksela, dnia 28.3.2018
COM(2018) 163 final

2018/0076 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 w odniesieniu do niektórych opłat za
płatności transgraniczne w Unii i opłat za przeliczenie waluty

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2018) 84 final} - {SWD(2018) 85 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Jednolity rynek UE umożliwia swobodny przepływ osób, usług, towarów i kapitału w gospodarce, której produkt krajowy brutto wynosi 15 bln EUR rocznie. Rynek ten oferuje nowe możliwości europejskim przedsiębiorstwom oraz przyczynia się do zapewnienia zdrowej konkurencji. Prowadzi to do zwiększenia możliwości wyboru, poprawy jakości usług, a także obniżenia cen dla ponad 500 mln konsumentów.

Kluczowym priorytetem Komisji Jeana-Claude'a Junckera jest utworzenie pogłębionego i uczciwszego jednolitego rynku. W grudniu 2015 r. Komisja Europejska przedstawiła zieloną księgę w celu przeprowadzenia konsultacji na temat potencjału stworzenia bardziej zintegrowanego rynku detalicznych usług finansowych oraz działań koniecznych do osiągnięcia tego celu. Na podstawie informacji zwrotnych otrzymanych od zainteresowanych stron oraz na podstawie sprawozdania Parlamentu Europejskiego¹ w sprawie zielonej księgi w marcu 2017 r. Komisja opublikowała plan działania², w którym określiła strategię służącą wzmocnieniu jednolitego rynku detalicznych usług finansowych.

Płatności transgraniczne mają kluczowe znaczenie dla integracji detalicznych usług finansowych oraz gospodarki UE. Odgrywają one istotną rolę w integracji osób fizycznych i przedsiębiorstw w państwach członkowskich UE. Ograniczenia i nadmierne koszty płatności transgranicznych uniemożliwiają dokończenie procesu tworzenia jednolitego rynku.

Oplaty za płatności transgraniczne

W rozporządzeniu nr 924/2009 w sprawie płatności transgranicznych zrównano wysokość obowiązujących w Unii opłat za płatności transgraniczne w euro realizowane wewnątrz Unii i opłat za płatności krajowe w euro (tj. płatności w euro w tym samym państwie członkowskim). Mimo że zakres rozporządzenia obejmuje państwa członkowskie spoza strefy euro, państwa te nie odniosły korzyści ze skutków tego rozporządzenia: w tych państwach członkowskich płatności krajowe w euro są bardzo drogie albo po prostu nie istnieją. W rezultacie wysokie opłaty naliczane są za każdym razem, gdy osoby fizyczne i przedsiębiorstwa w państwach członkowskich UE spoza strefy euro wykonują płatności na rzecz zagranicznych odbiorców lub gdy osoby fizyczne podróżują i dokonują płatności za granicą. Wspomniane wysokie koszty stanowią przeszkodę dla ukończenia procesu tworzenia jednolitego rynku oraz skutkują powstaniem dwóch kategorii użytkowników usług płatniczych w UE.

Państwa członkowskie spoza strefy euro otrzymały możliwość rozszerzenia zakresu stosowania rozporządzenia nr 2560/2001 i zastępującego je rozporządzenia nr 924/2009 na swoje waluty krajowe. Z możliwości tej skorzystała jednak jedynie Szwecja, która dostosowała opłaty za płatności transgraniczne w koronach szwedzkich do opłat za płatności krajowe w koronach szwedzkich.

Niniejszy wniosek ma na celu zapewnienie osobom fizycznym i przedsiębiorstwom w państwach członkowskich spoza strefy euro korzyści wynikających z rozporządzenia

---

¹ 2016/2056(INI).

² COM(2017) 139.

nr 924/2009 oraz zniesienie wysokich kosztów wewnątrzunijnych transakcji transgranicznych w euro. Wspomniane wysokie koszty stanowią barierę dla wymiany między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro a państwami członkowskimi spoza strefy euro oraz są szkodliwe dla obu tych obszarów. Osoby fizyczne i przedsiębiorstwa spoza strefy euro ponoszą wyższe koszty, aby uzyskać dostęp do rynków lub nawiązywać relacje z osobami fizycznymi w strefie euro. Oznacza to, że nie mogą oni prowadzić wymiany handlowej ani nie mogą konkurować z kontrahentami w strefie euro na takich samych warunkach. Na przykład jeżeli przedsiębiorstwo spoza strefy euro współpracuje z dostawcami, którzy mają siedzibę w strefie euro, koszt produkcji tego przedsiębiorstwa będzie wyższy niż w przypadku konkurenta, który ma siedzibę w strefie euro. Ta dodatkowa bariera uniemożliwiająca swobodny przepływ i swobodną wymianę handlową w równym stopniu ogranicza liczbę potencjalnych klientów, do których przedsiębiorstwo ma dostęp w strefie euro. W poniższej tabeli przedstawiono sytuację obecną oraz sytuację po zastosowaniu zmienionego rozporządzenia.

W niniejszym wniosku nie uwzględniono transakcji transgranicznych w walucie innej niż euro.

OBECNA SYTUACJA

PRZESYŁANIE EURO Z ... DO ...	Strefa euro (+ Szwecja) ³		Państwa spoza strefy euro
	Strefa euro (+ Szwecja)		WYSOKIE OPLĄTY
Państwa spoza strefy euro	BRAK OPLĄT / NISKIE OPLĄTY DLA NADAWCÓW	WYSOKIE OPLĄTY DLA ODBIORCÓW	WYSOKIE OPLĄTY

Na przykład obecnie obywatel lub przedsiębiorstwo w Bułgarii⁴, dokonując przelewu transgranicznego do Finlandii o wartości 500 EUR, mogą musieć uiścić opłaty w wysokości nawet 24 EUR, podczas gdy osoba przelewająca taką samą kwotę z Francji do Finlandii nie musiałaby uiścić żadnych opłat lub opłata ta byłaby bardzo niewielka⁵. Osoba przesyłająca płatność z Francji zapłaciłaby tyle samo co za przelew krajowy we Francji.

³ W wyniku podjęcia przez Szwecję decyzji o stosowaniu przepisów art. 14 rozporządzenia nr 924/2009.

⁴ Źródło: badanie Deloitte dostępne pod adresem: https://ec.europa.eu/info/files/180328-study-cross-border-transaction-fees-extension_pl

⁵ *Ibidem.*

**SYTUACJA PO WPROWADZENIU ZMIAN ZAWARTYCH W NINIEJSZYM
WNIOSKU**

PRZESYŁANIE EURO Z ... DO ...	Strefa euro (+ Szwecja)	Państwa spoza strefy euro
Strefa euro (+ Szwecja)	BRAK OPŁAT / NISKIE OPŁATY	BRAK OPŁAT / NISKIE OPŁATY
Państwa spoza strefy euro	BRAK OPŁAT / NISKIE OPŁATY	BRAK OPŁAT / NISKIE OPŁATY

W wyniku wprowadzenia zmian uwzględnionych w niniejszym wniosku obywatele lub przedsiębiorstwa dokonujący przelewu środków w euro z Bułgarii w tej sytuacji również nie musieliby uiszczać żadnych opłat lub opłaty te były bardzo niewielkie. Dana osoba fizyczna lub dane przedsiębiorstwo ponosiliby taką samą opłatę za przelew w euro do Finlandii jak w przypadku przelewu krajowego w Iwach w Bułgarii.

Obowiązki w zakresie przejrzystości związane z praktykami dotyczącymi przeliczania walut

Zmiany w rozporządzeniu nr 924/2009 zawarte w niniejszym wniosku obejmują również ustanowienie dodatkowych obowiązków w zakresie przejrzystości w odniesieniu do praktyk dotyczących przeliczania walut zgodnie z art. 45 i 59 dyrektywy 2015/2366 w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego. Wprowadzenie tych nowych obowiązków w zakresie przejrzystości jest uzasadnione, ponieważ konsumenci w UE zmagają się z brakiem przejrzystości za każdym razem, gdy dokonują płatności wiążącej się z przeliczaniem waluty. W przypadku gdy konsument dokonuje płatności kartą za granicą (niezależnie od tego, czy jest to wypłata gotówki z bankomatu, czy też płatność kartą w punkcie sprzedaży) w walucie innej niż jego waluta krajowa, ma zwykle do wyboru dwie możliwości. Pierwszą z nich jest płatność w walucie krajowej – usługa znana jako „dynamiczne przeliczanie walut”. Usługę tę oferują podmioty świadczące usługi w zakresie dynamicznego przeliczania walut oraz bank akceptanta. Drugą możliwością, z której może skorzystać konsument, jest płatność w walucie lokalnej z wykorzystaniem usług operatora systemu kart płatniczych oraz usług banku konsumenta (niedynamiczne przeliczanie walut lub przeliczanie „w sieci”). Konsumenci skarżą się szczególnie na praktyki w zakresie dynamicznego przeliczania walut. Wynika to z faktu, że ich zdaniem nie posiadają oni informacji niezbędnych do tego, by dokonać świadomego wyboru. W rezultacie konsumenci często, chcąc nie chcąc, wybierają kosztowniejszy wariant przeliczania waluty.

Niniejszy wniosek pozwoli zapewnić konsumentom większą przejrzystość dzięki ujawnieniu całkowitego kosztu transakcji transgranicznej. Pomoże im to porównać oferty usług w zakresie przeliczania waluty przed rozpoczęciem transakcji płatniczej wiążącej się z przeliczaniem waluty. Biorąc pod uwagę wysoce techniczny charakter procesu przeliczania waluty w szybko zmieniającym się środowisku, zadaniem Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego będzie ustanowienie regulacyjnych standardów technicznych, aby zapewnić lepsze ramy na potrzeby praktyk w zakresie przeliczania waluty. We wniosku zostanie również ustalony tymczasowy górny pułap kosztów przeliczania waluty, który będzie

obowiązywał do czasu wejścia w życie środków na rzecz przejrzystości określonych przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, co będzie miało miejsce najpóźniej 36 miesięcy po wejściu w życie zmienionego rozporządzenia.

Po wdrożeniu niniejszy wniosek przyniesie znaczne oszczędności dla konsumentów, natomiast przychody niektórych dostawców usług płatniczych mogą się zmniejszyć. We wniosku przewidziano również przepisy, które zapewnią, aby dostawcy usług płatniczych nie wykorzystywali kosztów przeliczania walut do zrekompensowania obniżonych dochodów poprzez zwiększanie wysokości nieprzejrzystych spreadów stosowanych przy przeliczaniu walut, ponieważ użytkownicy usług płatniczych zazwyczaj nie wiedzą o istnieniu tych kosztów.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Od czasu wprowadzenia euro Unia Europejska podejmowała różne inicjatywy, aby w znaczący sposób ograniczyć koszt transakcji transgranicznych. Poniżej wymieniono trzy najważniejsze inicjatywy w tym zakresie:

- wprowadzenie zestawu norm dotyczących jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA) w odniesieniu do transakcji w euro obejmujących polecenia przelewu i polecenia zapłaty w ramach jednolitego obszaru płatności w euro;

- dyrektywy w sprawie usług płatniczych (dyrektywa 2007/64/WE zastąpiona dyrektywą (UE) 2015/2366) przyczyniły się do zwiększenia przejrzystości opłat oraz ułatwiły wejście na rynek nowych podmiotów. Przyczyniło się to do zwiększenia konkurencyjności w zakresie płatności, w tym płatności transgranicznych, oraz do zwiększenia przejrzystości opłat. Skutkowało to również usprawnieniami w zakresie infrastruktury płatniczej, która zyskała zdolność do obsługi większej liczby płatności w euro przy niższych kosztach;

- rozporządzenie nr 2560/2001 – zastąpione później rozporządzeniem nr 924/2009 w sprawie płatności transgranicznych – również przyczyniło się do osiągnięcia celów przez zrównanie opłat za płatności transgraniczne i krajowe w euro w UE.

Wszystkie te inicjatywy przyczyniły się do dalszej integracji jednolitego rynku oraz do pojawienia się bardziej zintegrowanego rynku płatności w strefie euro.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Inicjatywa ta przyczynia się do poprawy funkcjonowania jednolitego rynku. Ponadto dzięki niej osoby fizyczne i przedsiębiorstwa z państw członkowskich spoza strefy euro mogą korzystać z pewnych kluczowych udogodnień, jakie daje unia gospodarcza i walutowa (tj. z efektywnych i niedrogich transakcji transgranicznych). Inicjatywa ta jest zgodna z planem działania w zakresie technologii finansowej⁶, który ma na celu zwiększenie konkurencji i innowacji w europejskim sektorze finansowym. Przedmiotowa inicjatywa jest również ściśle związana z unią rynków kapitałowych, której celem jest stworzenie prawdziwego jednolitego rynku kapitałowego w UE, na którym inwestorzy będą mogli bez przeszkód inwestować swoje fundusze ponad granicami, a przedsiębiorstwa będą mogły pozyskiwać fundusze z różnych źródeł, niezależnie od ich lokalizacji. Niniejsza inicjatywa posłuży również do osiągnięcia celu jednolitego rynku cyfrowego, jakim jest usunięcie barier w handlu internetowym, i będzie ona stosowana zarówno w środowisku tradycyjnym, jak

---

⁶ COM(2018) 109/2.

i cyfrowym. Pozwoli to usunąć jedną z przeszkód, która może uniemożliwiać transgraniczną sprzedaż internetową, mianowicie opłaty za transakcje transgraniczne.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

W art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przyznano instytucjom europejskim kompetencje do przyjmowania odpowiednich przepisów, których celem jest ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Jednolity rynek obejmuje swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału. Płatności mają duże znaczenie dla umożliwienia utworzenia jednolitego rynku, lecz obecnie wysokie ceny płatności transgranicznych tworzą bariery uniemożliwiające osiągnięcie tego celu. Sprawia to, że gospodarstwom domowym i przedsiębiorstwom trudniej jest uczestniczyć w handlu transgranicznym. Wysokie koszty płatności transgranicznych przyczyniają się również do powstania dwóch kategorii użytkowników usług płatniczych. Pierwsza kategoria obejmuje użytkowników w strefie euro, którzy są w stanie dotrzeć ze swoimi płatnościami do większości osób fizycznych i przedsiębiorstw w UE, ponosząc przy tym bardzo niewielkie koszty. Druga kategoria obejmuje użytkowników w państwach spoza strefy euro, którzy – ponosząc przy tym bardzo niewielkie koszty – mogą dotrzeć jedynie do ograniczonej liczby osób fizycznych i przedsiębiorstw.

Podjęcie działań ustawodawczych na szczeblu UE jest najskuteczniejszym sposobem, aby rozwiązać te dwa problemy, a także jest zgodne z celami określonymi w Traktatach.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Zgodnie z art. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej działania UE podejmowane w celu urzeczywistnienia rynku wewnętrznego należy oceniać w świetle zasady pomocniczości określonej w art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej. Należy ocenić, czy cele wniosku: a) nie mogłyby zostać osiągnięte przez państwa członkowskie w ramach ich krajowych systemów prawnych oraz b) czy ze względu na ich skalę i skutki mogą zostać lepiej osiągnięte na poziomie UE.

Państwa członkowskie otrzymały uprzednio możliwość rozszerzenia zakresu stosowania rozporządzenia nr 2560/2001 i zastępującego je rozporządzenia nr 924/2009 na swoje waluty krajowe. Dotychczas jedynie Szwecja skorzystała z tej możliwości. W konsekwencji ceny realizowanych w Szwecji wewnątrzunijnych płatności transgranicznych w koronach szwedzkich są obecnie takie same jak ceny płatności krajowych w Szwecji. Skorzystanie z tej możliwości przez Szwecję miało również pozytywny wpływ na płatności transgraniczne w euro, które szwedzkie banki oferują bez dodatkowych opłat w porównaniu z płatnościami w koronach realizowanymi wewnątrz Szwecji.

Prawdą jest, że inne państwa członkowskie spoza strefy euro mogłyby podjąć indywidualne działania – tak jak zrobiła to Szwecja – aby ograniczyć koszt płatności transgranicznych. Obecne bariery będą jednak utrzymywały się do czasu podjęcia działań przez wszystkie państwa członkowskie. Z tego powodu rozwiązanie tego problemu poprzez podjęcie działań na szczeblu UE jest bardziej preferowane niż pozostawienie jego rozwiązania w gestii poszczególnych państw członkowskich lub rynków – przy czym żadna z tych dwóch ostatnich możliwości nie gwarantuje szybkich postępów i objęcia zakresem zmian całej UE.

Ponadto działania na poziomie UE doprowadziłyby do osiągnięcia korzyści skali (zwiększając wolumen transakcji transgranicznych, prowadząc do zwiększenia skuteczności infrastruktury płatniczej). Działania te przyczyniłyby się również do zwiększenia wolumenu wewnątrzunijnego handlu transgranicznego, pobudzenia konkurencji i dalszej integracji gospodarek UE.

Utrzymanie *status quo* skutkowałoby zachowaniem tego faktycznego podziału i spowolnieniem integracji gospodarczej oraz uniemożliwiałoby pogłębianie jednolitego rynku.

- **Proporcjonalność**

Zgodnie z zasadą proporcjonalności zakres i forma działania Unii nie powinny wykroczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów określonych w Traktatach.

Koszt osiągnięcia tego celu jest niski. Wynika to z faktu, że unijni dostawcy usług płatniczych mają dostęp do wydajnej infrastruktury na potrzeby rozliczeń i rozrachunków w euro. Zasadniczo wniosek zobowiązywałby dostawców usług płatniczych w państwach członkowskich spoza strefy euro do dostosowania pobieranych przez siebie opłat za transakcje transgraniczne w euro do opłat naliczanych za transakcje krajowe w walucie krajowej państwa członkowskiego użytkowników usług płatniczych (które z reguły są niższe). Państwa członkowskie należące do strefy euro korzystają już z niskich opłat za transakcje transgraniczne w przypadku większości transakcji inicjowanych na ich terytorium. Ograniczenie zakresu stosowania wniosku do transakcji w euro nie ma wpływu na dostawców usług płatniczych w państwach członkowskich należących do strefy euro, ale obejmuje dużą część transakcji w państwach członkowskich spoza strefy euro (około 60 % ich transakcji transgranicznych).

Ponadto dostosowanie opłat za transakcje transgraniczne w euro do opłat naliczanych w związku z transakcjami krajowymi w walucie krajowej państwa członkowskiego uwzględnia poziom rozwoju i wydajności lokalnych systemów płatności i banków (infrastruktury i procesów). Koszty produkcji faktycznie są różne w poszczególnych państwach, a w niektórych państwach członkowskich spoza strefy euro nawet transakcje krajowe mogą kosztować do 1 EUR. Wykorzystanie wysokości opłat za transakcje krajowe jako poziomu odniesienia umożliwia uwzględnienie specyfiki każdego państwa członkowskiego i jego dostawców usług płatniczych. Kwestię proporcjonalności omówiono dokładniej w rozdziałach 7 i 8 oceny skutków dołączonej do niniejszego wniosku.

Rozszerzenie stosowania niniejszego rozporządzenia na waluty inne niż euro przyniosłoby wyraźne korzyści, w szczególności pod względem liczby płatności objętych odnośnymi przepisami. Mogłoby to jednak również zachęcić dostawców usług płatniczych do podnoszenia cen innych usług, szczególnie płatności krajowych, w celu subsydiowania skomplikowanych transakcji transgranicznych w walutach innych niż euro. W związku z tym państwa członkowskie, których walutą nie jest euro, powinny móc zdecydować, czy chcą rozszerzyć zakres stosowania tego rozporządzenia na płatności transgraniczne nominowane w ich walucie krajowej.

3. KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCENY SKUTKÓW

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Przeprowadzono różnego rodzaju konsultacje z zainteresowanymi stronami:

- otwarte konsultacje publiczne dotyczące opłat transakcyjnych miały miejsce w dniach od 24 lipca 2017 r. do 30 października 2017 r. (14 tygodni);
- podczas posiedzenia grupy ekspertów ds. rynku systemów płatniczych, które odbyło się w dniu 24 października 2017 r., przeprowadzono konsultacje z zainteresowanymi stronami z branży, w tym z przedstawicielami różnych dostawców usług płatniczych;
- podczas posiedzenia grupy ekspertów Komisji ds. bankowości, płatności i ubezpieczeń, które odbyło się w dniu 17 listopada 2017 r., przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami państw członkowskich;
- podczas posiedzenia, które miało miejsce w dniu 5 grudnia 2017 r., grupa użytkowników usług finansowych zgłosiła swoje uwagi i przedstawiła swoje obserwacje.

Podczas konsultacji wszyscy użytkownicy usług płatniczych (konsumenci lub przedsiębiorstwa) mówili o wysokich cenach, jakie płacą za transakcje transgraniczne, oraz o braku przejrzystości pobieranych od nich opłat. Z drugiej strony dostawcy usług płatniczych wyraźnie wskazali na istnienie dużej różnicy między płatnościami w euro, które są natychmiast przetwarzane (tj. przetwarzane automatycznie bez manualnej interwencji), a dużo mniej wydajnym (i tym samym kosztowniejszym) przetwarzaniem płatności w innych walutach.

• Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej

Komisja zwróciła się do firmy doradczej Deloitte o przeprowadzenie badania⁷ w celu zgromadzenia danych na temat opłat za transgraniczne transakcje płatnicze wchodzące w zakres wniosku (polecenia przelewu, płatności kartą oraz wypłaty gotówki) pobieranych przez trzy do siedmiu największych banków w każdym państwie członkowskim spoza strefy euro oraz w trzech państwach członkowskich należących do strefy euro. Ponadto zwrócono się do Deloitte o przedstawienie szacunków dotyczących kosztów wewnętrznych związanych z tymi transakcjami. Z badania wynika, że realizacji transakcji w euro sprzyjają wydajna infrastruktura transgraniczna, standardy i procesy, które powinny umożliwić obniżenie cen tych transakcji do poziomu cen transakcji w walucie krajowej w znacznie większym stopniu, niż ma to miejsce obecnie. Z badania wynika również, że transakcje transgraniczne w walutach innych niż euro są nadal regulowane przez niezmodernizowane procesy przy braku scentralizowanej infrastruktury. Procesy te pozostają kosztowne i uniemożliwiają dostawcom usług płatniczych oferowanie tych transakcji po konkurencyjnych cenach.

---

⁷ Badanie Deloitte dostępne pod adresem: https://ec.europa.eu/info/files/180328-study-cross-border-transaction-fees-extension_pl

- **Ocena skutków**

W ocenie skutków wzięto pod uwagę cztery warianty strategiczne, które zostały pozytywnie zaopiniowane przez Radę ds. Kontroli Regulacyjnej w dniu 14 lutego 2018 r. We wszystkich wariantach rozszerzono zasadę zrównania kosztów transakcji krajowych w walucie krajowej państwa członkowskiego użytkownika usług płatniczych z kosztem wewnątrzunijnych transakcji transgranicznych:

- 1) w tej samej walucie krajowej;
- 2) w tej samej walucie krajowej oraz w euro;
- 3) wyłącznie w euro;
- 4) w dowolnej walucie państw członkowskich UE, niezależnie od miejsca transakcji.

W ramach trzeciego wariantu zaproponowano ujednoczenie opłat za wewnątrzunijne płatności transgraniczne w euro z opłatami za transakcje krajowe w walucie krajowej państwa członkowskiego. W niniejszym wniosku wybrano wariant trzeci. Nie ma on wpływu na państwa członkowskie należące do strefy euro. Uznano, że wariant ten będzie najbardziej skuteczny w przypadku państw członkowskich spoza strefy euro, ponieważ dostęp do nowoczesnych infrastruktur płatności transgranicznych w euro mają również wszyscy dostawcy usług płatniczych w państwach członkowskich spoza strefy euro. Wariant trzeci uznano za wysoce skuteczny również dlatego, że większość transakcji transgranicznych w państwach członkowskich spoza strefy euro odbywa się w euro. Ponadto ze względu na fakt, że koszty transakcji w euro są niskie, istniałoby mniejsze ryzyko podniesienia a) opłat za transakcje krajowe lub b) kosztów przeliczania waluty przez dostawców usług płatniczych w celu subsydiowania skośnego transakcji transgranicznych. W odniesieniu do wszelkich przypadków stosowania tego rodzaju środków przez dostawców usług płatniczych zastosowanie miałyby reguły konkurencji. Ponadto wariant trzeci jest również spójny z celem długoterminowym, jakim jest dążenie do tego, by euro stało się wspólną walutą wszystkich państw członkowskich. Z konsultacji wynika, że dostawcy usług płatniczych również zaakceptowaliby ten wariant chętniej niż jakikolwiek inny wariant.

W ramach tego wariantu dostawcy usług płatniczych w państwach członkowskich spoza strefy euro zrównaliby opłaty za płatności transgraniczne w euro z opłatami za płatności krajowe w walucie tych państw członkowskich. W praktyce skutki tego rozwiązania ograniczają się do wprowadzenia zmian w tabelach opłat, na podstawie których dostawcy usług płatniczych obliczają wysokość opłat pobieranych od swoich klientów. Bezpośrednie oszczędności dla użytkowników usług płatniczych (głównie konsumentów oraz małych i średnich przedsiębiorstw – duże przedsiębiorstwa zazwyczaj uiszczają opłaty w wynegocjowanej przez siebie wysokości) oraz odpowiadający im spadek przychodów uzyskiwanych przez dostawców usług płatniczych, jakie spowoduje zastosowanie tego środka, szacuje się na 900 mln EUR rocznie – oszczędności te wynikają z obniżenia opłat pobieranych z tytułu dokonywania transakcji transgranicznych w euro. Użytkownicy usług płatniczych mogliby odnieść dodatkową korzyść dzięki zwiększeniu przejrzystości w kwestii opłat pobieranych z tytułu dokonywania transakcji transgranicznych. Koszt zatrudnienia inspektorów odpowiedzialnych za zapewnienie przestrzegania przepisów rozporządzenia przez dostawców usług płatniczych będzie marginalny.

Oczekuje się, że wdrożenie tego rozwiązania przyniesie dwa główne skutki w perspektywie długoterminowej. Po pierwsze, przyczyni się do lepszego zintegrowania państw

członkowskich spoza strefy euro z państwami członkowskimi należącymi do tej strefy poprzez zapewnienie równych szans małym i średnim przedsiębiorstwom. Drugim oczekiwanym skutkiem jest zwiększenie równouprawnienia osób w UE pod względem dostępu do tanich płatności transgranicznych.

W ocenie skutków stwierdzono, że przychody dostawców usług płatniczych ulegną obniżeniu po wdrożeniu wniosku. Istnieje możliwość, że ci uczestnicy rynku będą usiłować częściowo odrobić utracone przychody, na przykład podnosząc opłaty za inne produkty i usługi (np. opłaty za transakcje krajowe lub opłaty za prowadzenie rachunku). Każda taka próba będzie oczywiście podlegała ocenie w świetle krajowych i unijnych reguł konkurencji. Należy zauważyć, że gdy identyczne wymogi nałożono na banki w państwach członkowskich należących do strefy euro po wejściu w życie pierwotnego rozporządzenia z 2001 r., nie doprowadziło to do wzrostu opłat. Wręcz przeciwnie, w państwach członkowskich strefy euro opłaty za wszystkie rodzaje płatności stale malały. Jeśli chodzi o państwa członkowskie spoza strefy euro, warto wspomnieć, że Szwecja skorzystała z możliwości przewidzianej w rozporządzeniu nr 924/2009, aby rozszerzyć zakres stosowania tego rozporządzenia na koronę szwedzką. Podjęcie tej decyzji okazało się korzystne dla szwedzkich konsumentów oraz przedsiębiorstw i nie wywarło negatywnego wpływu na szwedzki rynek płatności⁸.

Nie można ponadto wykluczyć, że dostawcy usług płatniczych będą podejmowali próby manipulowania kosztami przeliczania walut w celu pokrycia strat spowodowanych utratą przychodów w wyniku nałożenia na nich obowiązku ujednoczenia wysokości opłat w euro i opłat w innych walutach. Użytkownicy usług płatniczych dysponują mniejszą wiedzą na temat wspomnianych kosztów przeliczania walut, przy czym koszty te nie są dla nich dostatecznie przejrzyste, aby byli w stanie je oszacować. We wniosku uwzględniono to ryzyko poprzez wprowadzenie wymogu zapewnienia większej przejrzystości w przypadku przeliczania walut.

Po pozytywnym zaopiniowaniu sprawozdania z oceny skutków przez Radę ds. Kontroli Regulacyjnej i przedstawieniu przez nią propozycji jego udoskonalenia w sprawozdaniu wprowadzono zmiany służące bardziej szczegółowemu opisaniu długofalowej roli, jaką technologia finansowa mogłaby odegrać w obniżaniu opłat za płatności transgraniczne. Dokonano również przeglądu sekcji sprawozdania z oceny skutków dotyczącej monitorowania i oceny zmian zawartych w niniejszym wniosku. Służby Komisji prowadziły ponadto dalsze prace nad poprawą przejrzystości w obszarze przeliczeń walutowych. Kwestię tę uregulowano już w dyrektywie w sprawie usług płatniczych, w której ustanowiono wymogi w zakresie przejrzystości. Wymogi te należy jednak doprecyzować, aby zwiększyć ich skuteczność i przeciwdziałać środkom podejmowanym w celu ich obchodzenia, które mogłyby zniwelować wszelkie korzyści związane z obniżeniem kosztów w wyniku wprowadzenia zmian w rozporządzeniu nr 924/2009. Rozwiązanie zaproponowane w niniejszym wniosku zakłada przyznanie Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego uprawnień do opracowywania regulacyjnych standardów technicznych, aby zapewnić przejrzystość i porównywalność ofert przeliczenia waluty. Wspomniane regulacyjne standardy techniczne zostaną opracowane na podstawie szczegółowej oceny skutków, którą przeprowadzi Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

---

⁸ Zob. analiza przypadku dotyczącego Szwecji zamieszczona w załączniku 4 do sprawozdania z oceny skutków towarzyszącego niniejszemu wnioskowi.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

W programie prac Komisji na 2017 r. rozporządzenie nr 924/2009 wskazano jako inicjatywę objętą programem REFIT⁹. W odniesieniu do tego rozporządzenia podjęto już działania upraszczające w 2012 r. w postaci zmian wprowadzonych w rezultacie przyjęcia rozporządzenia w sprawie wyznaczenia daty końcowej w związku z jednolitym obszarem płatności w euro (rozporządzenie (UE) nr 260/2012); w konsekwencji zlikwidowano górny pułap 50 000 EUR, po przekroczeniu którego przepisy rozporządzenia nr 924/2009 przestawały mieć zastosowanie, a także zniesiono szereg obowiązków sprawozdawczych.

Niniejszy wniosek przyczyni się do poprawy skuteczności rozporządzenia nr 924/2009. Choć przepisy rozporządzenia nr 924/2009 miały zastosowanie do wszystkich transakcji w euro realizowanych we wszystkich państwach członkowskich, nie przyniosły spodziewanych korzyści obywatelom Unii ani przedsiębiorstwom spoza strefy euro, mimo że powszechnie korzystają z euro w ramach realizowanych przez siebie transakcji transgranicznych. Przyjęcie niniejszego wniosku pozwoli wyeliminować to niedociągnięcie, zapewniając wszystkim obywatelom Unii i przedsiębiorstwom możliwość czerpania korzyści wynikających z przepisów rozporządzenia, które od samego początku miało w założeniu przynieść korzyści całej UE, a nie tylko strefie euro.

Ogólnie rzecz biorąc, mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa skorzystają na przyjęciu wniosku. Większość małych i średnich przedsiębiorstw, a w szczególności najmniejsze z nich, nie ma możliwości negocjowania wysokości opłat, jakie muszą uiszczać w związku z realizowanymi przez siebie płatnościami transgranicznymi. Możliwość negocjowania wysokości opłat przysługuje zazwyczaj wyłącznie większym klientom korporacyjnym korzystającym z usług zarządzania płynnością oferowanych przez większe banki. Rozszerzenie zakresu stosowania rozporządzenia przyniosłoby zatem małym i średnim przedsiębiorstwom znacznie większe korzyści niż dużym przedsiębiorstwom.

Tym samym przedsiębiorstwa UE stałyby się bardziej konkurencyjne, ponieważ byłyby w stanie dotrzeć do szerszego kręgu dostawców lub klientów przy niższych kosztach. Taka sytuacja prawdopodobnie przełożyłaby się na wzrost konkurencyjności ogólnie rozumianej gospodarki UE dzięki poprawie integracji gospodarczej wskutek usunięcia barier powiązanych z kosztami realizacji płatności.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie wywiera wpływu na budżet instytucji Unii.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Ocena skutków przyjęcia nowych przepisów powinna zostać przeprowadzona do dnia 31 października 2022 r., a jej wyniki powinny zostać przedstawione Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Europejskiemu Bankowi Centralnemu. W ocenie tej należy zwrócić szczególną uwagę na

⁹ Celem uruchomionego w grudniu 2012 r. programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT) jest zwiększenie przystępności prawa Unii, jego uproszczenie i obniżenie powiązanych z nim kosztów, aby przynieść korzyści obywatelom i przedsiębiorstwom i przyczynić się do zapewnienia warunków sprzyjających wzrostowi gospodarczemu i zatrudnieniu. Program nie został opracowany z myślą o kwestionowaniu celów polityki UE – służy on jedynie wypracowaniu skuteczniejszych metod realizacji tych celów.

zmiany zachodzące na rynku oraz zbadać stosowność rozszerzenia odnośnych przepisów na wszystkie waluty stosowane w państwach członkowskich UE, nie ograniczając się wyłącznie do euro.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

We wniosku zawarto postulat stanowiący, że cena transgranicznej transakcji płatniczej w euro na terytorium Unii Europejskiej nie powinna różnić się od ceny transakcji krajowych w walucie krajowej danego państwa członkowskiego wykonywanych na terytorium tego państwa.

W art. 1 ust. 2 ustanowiono zasadę, zgodnie z którą dostawcy usług płatniczych muszą dostosować wysokość opłat za płatności transgraniczne w euro do wysokości opłat za analogiczne płatności krajowe w walucie krajowej państwa członkowskiego użytkownika usług płatniczych również w odniesieniu do państw członkowskich, dla których euro nie jest walutą krajową.

W art. 1 ust. 3 zawarto dodatkowe wyjaśnienia dotyczące art. 45 i 59 dyrektywy (UE) 2015/2366 w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, w których uregulowano kwestie związane z przeliczaniem walut, i zobowiązano dostawców usług płatniczych do zapewnienia przejrzystości przed zrealizowaniem płatności oraz porównywalności rozwiązań alternatywnych w kwestii przeliczania walut. We wspomnianym artykule Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego powierzono obowiązek opracowania regulacyjnych standardów technicznych, aby zapewnić przejrzystość i pełną porównywalność cen różnych usług przeliczania walut dostępnych dla użytkowników usług płatniczych.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 w odniesieniu do niektórych opłat za płatności transgraniczne w Unii i opłat za przeliczenie waluty**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹⁰,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Od chwili przyjęcia najpierw rozporządzenia (WE) nr 2560/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady¹¹, a następnie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009¹² wysokość opłat za płatności transgraniczne w euro między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro istotnie spadła, do poziomu, który w zdecydowanej większości przypadków można uznać za marginalny.
- (2) Płatności transgraniczne w euro inicjowane w państwach członkowskich spoza strefy euro stanowią jednak bardzo istotną część wszystkich płatności transgranicznych inicjowanych w państwach członkowskich spoza strefy euro. Opłaty za takie szczególne płatności transgraniczne utrzymują się na wysokim poziomie, mimo że dostawcy usług płatniczych dysponują dostępem do tych samych wydajnych infrastruktur wykorzystywanych do przetwarzania tych transakcji po bardzo niskich kosztach co dostawcy usług płatniczych ze strefy euro.
- (3) Wysokie opłaty za płatności transgraniczne nadal stanowią barierę uniemożliwiającą pełne zintegrowanie przedsiębiorstw i obywateli z państw członkowskich spoza strefy euro z jednolitym rynkiem. Sprzyjają one utrzymaniu istniejącego obecnie w Unii podziału użytkowników usług płatniczych na dwie kategorie: pierwszą kategorię stanowią użytkownicy usług płatniczych, z których zdecydowana większość korzysta z jednolitego obszaru płatności w euro („SEPA”), natomiast drugą – użytkownicy usług płatniczych ponoszący wysokie opłaty za realizowane przez siebie płatności transgraniczne w euro.

¹⁰ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹¹ Rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 2001 r. w sprawie płatności transgranicznych w euro (Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 13).

¹² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz.U. L 266 z 9.10.2009, s. 11).

- (4) Aby usprawnić funkcjonowanie jednolitego rynku i wyeliminować bariery między użytkownikami usług płatniczych w strefie euro a użytkownikami usług płatniczych z państw członkowskich spoza strefy euro w kwestii realizowania płatności transgranicznych w euro, należy zapewnić dostosowanie wysokości opłat za płatności transgraniczne w euro na terenie Unii do wysokości opłat za płatności krajowe w walucie urzędowej danego państwa członkowskiego.
- (5) Opłaty za przeliczenie waluty stanowią istotną część kosztów związanych z płatnościami transgranicznymi w przypadkach, w których w państwach płatnika i odbiorcy płatności stosuje się różne waluty. W art. 45 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366¹³ ustanowiono wymóg zapewnienia przejrzystości w kwestii stosowanych opłat i kursu walutowego przed rozpoczęciem transakcji płatniczej. Jeżeli punkt sprzedaży lub bankomat zapewnia możliwość skorzystania z alternatywnych wariantów przeliczenia waluty, tego rodzaju przejrzystość może nie zapewniać możliwości szybkiego i czytelnego porównania różnych dostępnych wariantów przeliczenia waluty. Brak przejrzystości uniemożliwia konkurencję, która mogłaby doprowadzić do obniżenia kosztów przeliczania walut, i zwiększa ryzyko, że płatnicy dokonają wyboru drogiego wariantu przeliczenia waluty. Dlatego też należy opracować środki skierowane do dostawców usług płatniczych, które przyczynią się do poprawy przejrzystości i ochrony konsumentów przed zawyżonymi opłatami za usługi przeliczania walut, w szczególności w sytuacji, w której konsumenci nie otrzymują informacji niezbędnych do wybrania najkorzystniejszego wariantu przeliczenia waluty.
- (6) Zapewnienie przejrzystości w kwestii opłat za przeliczenie waluty wymaga dostosowania obecnie stosowanych infrastruktur i procedur realizacji płatności, w szczególności jeżeli chodzi o płatności internetowe, płatności realizowane w punkcie sprzedaży lub wypłaty gotówki z bankomatów. W tym celu uczestnikom rynku należy zapewnić dostateczną ilość czasu na dostosowanie ich infrastruktur i procedur do przepisów w zakresie opłat za przeliczenie waluty, aby zapewnić ich zgodność z regulacyjnymi standardami technicznymi, które mają zostać przyjęte przez Komisję.
- (7) Biorąc pod uwagę techniczny charakter środków niezbędnych do zapewnienia przejrzystości w kwestii opłat za przeliczenie waluty, Komisja powinna zostać upoważniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego w kwestiach związanych z wymaganym poziomem przejrzystości i porównywalnością usług przeliczania walut. Komisja powinna przyjąć projekty takich regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych wydawanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010¹⁴.
- (8) Aby ograniczyć szkodę ponoszoną przez konsumenta, przed nałożeniem na podmioty rynkowe obowiązku zapewnienia zgodności ze środkami na rzecz przejrzystości

---

¹³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

¹⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

należy zlecić Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego („EUNB”) ustanowienie przejściowego górnego pułapu w ramach regulacyjnego standardu technicznego, który powinien być stosowany w celu ograniczenia wysokości opłat za usługi przeliczania walut, zapewniając jednocześnie utrzymanie uczciwej konkurencji wśród dostawców usług płatniczych.

- (9) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na transgraniczny charakter płatności cele te można zrealizować skuteczniej na szczeblu Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wspomnianych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 924/2009

W rozporządzeniu Rady (WE) nr 924/2009 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:
  - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy dotyczące płatności transgranicznych na terytorium Unii.”;
  - b) w ust. 2 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Przepisy art. 3a i 3b mają jednak zastosowanie do wszystkich płatności transgranicznych, niezależnie od tego, czy są one nominowane w euro, czy też w walucie krajowej państwa członkowskiego innej niż euro.”;
- 2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:
  - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Opłaty nakładane przez dostawcę usług płatniczych na użytkownika usług płatniczych z tytułu płatności transgranicznych w euro są takie same jak opłaty nakładane przez tego dostawcę usług płatniczych na użytkowników usług płatniczych z tytułu odpowiadających im płatności krajowych o tej samej wartości i w walucie urzędowej państwa członkowskiego użytkownika usług płatniczych.”;
  - b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Opłaty nakładane przez dostawcę usług płatniczych na użytkownika usług płatniczych z tytułu płatności transgranicznych w walucie krajowej państwa członkowskiego, które powiadomiło o swojej decyzji o rozszerzeniu stosowania niniejszego rozporządzenia na swą walutę krajową zgodnie z art. 14, są takie same jak opłaty nakładane przez tego dostawcę usług płatniczych na użytkowników usług płatniczych z tytułu odpowiadających im płatności krajowych o tej samej wartości i w tej samej walucie.”;
  - c) uchyla się ust. 3;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Opłaty, o których mowa w ust. 1 i 1a, nie obejmują opłat za przeliczenie waluty.”;

3) dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Artykuł 3a

Oplaty za przeliczenie waluty

1. Począwszy od dnia [OP please insert date 36 months after the entry into force of this Regulation] r. dostawcy usług płatniczych informują użytkowników usług płatniczych o pełnych kosztach usług przeliczania walut oraz – w stosownych przypadkach – o pełnych kosztach alternatywnych usług przeliczania walut przed rozpoczęciem transakcji płatniczej, aby zapewnić użytkownikom usług płatniczych możliwość porównania różnych usług przeliczania walut i powiązanych z nimi kosztów. W tym celu dostawcy usług płatniczych ujawniają stosowany przez siebie kurs wymiany, referencyjny kurs walutowy oraz łączną kwotę wszystkich opłat z tytułu przeliczania transakcji płatniczej.

2. Europejski Urząd Nadzoru Bankowego („EUNB”) opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określające sposób, w jaki dostawcy usług płatniczych mają zapewnić użytkownikom usług płatniczych przejrzystość i możliwość porównywania cen różnych usług przeliczania walut, jeżeli takie usługi są dostępne. Wspomniane standardy muszą obejmować środki, które mają być stosowane przez dostawców usług płatniczych, w tym w bankomatach lub punktach sprzedaży, aby zapewnić informowanie użytkowników usług płatniczych o kosztach usługi przeliczenia waluty oraz – w stosownych przypadkach – o kosztach alternatywnych usług przeliczania walut, przed rozpoczęciem płatności.

W projektach regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, ustala się również maksymalną kwotę wszystkich opłat, jakie można pobierać z tytułu usług przeliczania walut w związku z transakcją płatniczą w okresie przejściowym, o którym mowa w art. 3b. W standardach tych uwzględnia się również kwotę transakcji płatniczej oraz wahania kursów wymiany między walutami państw członkowskich Unii, przy jednoczesnym zagwarantowaniu i utrzymaniu uczciwej konkurencji między wszystkimi dostawcami usług płatniczych. W regulacyjnych standardach technicznych określa się środki, które mają być stosowane, aby zapobiec nakładaniu w tym okresie na użytkowników usług płatniczych opłat przekraczających wspomnianą powyżej maksymalną kwotę.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010*.

- * Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).”;

- 4) dodaje się art. 3b w brzmieniu:

„Artykuł 3b

Okres przejściowy

W okresie przejściowym od daty wejścia w życie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 3a ust. 2 akapit czwarty, do daty rozpoczęcia stosowania art. 3a ust. 1 opłaty z tytułu usług przeliczania walut nie mogą przekraczać maksymalnej kwoty określonej w regulacyjnych standardach technicznych przyjętych zgodnie z art. 3a ust. 2 akapit czwarty.”;

- 5) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

Przeгляд

Do dnia 31 października 2022 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Europejskiemu Bankowi Centralnemu sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednim wnioskiem ustawodawczym. Wspomniane sprawozdanie obejmuje w szczególności ocenę stosowności zmiany przepisów art. 1 ust. 2 w celu zapewnienia objęcia wszystkich walut państw członkowskich Unii zakresem niniejszego rozporządzenia.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2019 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*